

Alina Dandremi

**P O V E S T I R I L E
L U I
T A B U**

București, 2021

Pentru tine, suflet frumos

Cuvânt înainte

Este frumos să visăm și să ne închipuim cum poate fi privită lumea animalelor. Cartea denumită „Povestirile lui Tabu” se desfășoară de-a lungul a 14 capitole ce cuprind peripețiile unui cățeluș aparte.

Spun aparte pentru că, deși a crescut într-un adăpost, are șansa să fie adoptat de o familie în care încearcă să se integreze cât mai bine. Aici este întâmpinat de o fetiță nu foarte încântată de apariția sa, deoarece încă duce dorul primului cățeluș pe care familia l-a avut. Tabu este nevoit să învețe cum să se apropie de fetiță, dar și de prietenii pe care îi are în curte (Vișinul bătrân, Liliacul înțelept, vrăbiuțele purtătoare de vești, florile bârfitoare).

Peripețiile pe care Tabu le povestește sunt diferite și amuzante. El invită cititorul într-o lume colorată unde toate necuvântătoarele se pot înțelege, chiar dacă scot sunete diferite, unde prezentul este mult mai important decât orice altă clipă și unde puritatea încă își are locul său. Chiar și în inima unui oraș agitat.

Tabu este cățelușul simpatic, real, pe care am avut șansa să îl primesc în familia mea și de a cărei companie am putut să mă bucur timp de 14 ani. Tabu poate reprezenta fiecare câine

pe care îl întâlnim, îl avem sau l-am avut. Povestirile lui sunt destinate copiilor peste șase ani, dar și adulților care iubesc necuvântătoarele.

Autoarea

Întâlnirea

De ceva vreme încoace lumea îmi spune că sunt bătrân, că am pasul lent, că dorm prea mult și energia îmi lipsește. Dar, chiar și așa, ei mă iubesc, mă privesc cu drag, mă strâng în brațe și-mi vorbesc dulce. Ce e drept nu prea mai aud, însă Alina mereu încearcă să-mi atragă atenția fluturând din mână.

De ce se agită așa? Îmi dau seama ori de câte ori ies în curte sau pleacă în altă cameră, dar eu sunt prea somnoros ca să îi mai urmez.

Alina este o dulceață, crede că dacă-mi vorbește la ureche o aud mai bine, o aud oricum pentru că ea îmi vorbește altfel: prin iubire.

Îi urmăresc pe fiecare în parte cum râd, mănâncă, dorm sau pleacă la serviciu. Acum sunt mai liniștit pentru că știu că se întorc întotdeauna. La fel fac și eu. Doar blonda mea se agită. Ea încă nu a înțeles că aici este LOCUL NOSTRU, aici suntem cum ne place nouă. O las, e tânără, e zvăpăiată... așa cum și eu am fost. Acum sunt mult mai calm, am încredere că niciunul nu mă va lăsa la greu.

Spre deosebire de tine, dragă suflet, privesc lumea dintr-un alt unghi. Lumea noastră e diferită, nu are atât de multe culori dar este mult mai copleșitoare, simțim mult mai

mult decât îți poți imagina și înțelegem mult mai repede ce se întâmplă în jurul nostru printr-o simplă adiere de vânt. Ți-aș descrie totul mai în detaliu însă Alina îmi face semn că e timpul să mâncăm. Am impresia că iar mi-a pus pastiluța în mâncare, nu are un gust foarte plăcut. Chiar și așa sunt nevoit să o mănânc, Alina se bucură foarte tare când vede că nu las nimic în castronel, iar de dragul ei fac orice. Urăsc pastilele, dar o iubesc pe Alina. Și când îmi amintesc că la început ne temeam unul de celălalt...

Era primăvara anului 2004 când o urmăream pe prima mea salvatoare. Era suficient ca ea să ne strige și eu, împreună cu surioara mea, apăream imediat. Ne învățase că atâta timp cât nu ne îndepărtăm foarte mult de ea o să fim în siguranță. Așa și era.

În ziua aceea, când ne-am întors la centru, o doamnă m-a privit curioasă. Nu eram cine știe ce frumusețe, aveam niște mustăți aspre și lungi, o blăniță lucioasă, dar neagră. Eram voinic și mândru, însă m-am sprijinit mai bine ca să par și mai înalt.

Preț de câteva minute doamna a discutat cu salvatoarea mea, din când în când aruncându-mi câte o privire. Surioara mea a înțeles atunci că fusesem ales și nu mai era decât o

chestiune de timp până să mă despartă de ea, astfel că s-a apropiat de mine să mă încurajeze. Ni se spunea mereu că o să găsim o casă a noastră și că o să fim foarte iubiți. Eu speram doar să nu întâlnesc persoane rele.

Era ceva la doamna aceasta ce-mi plăcea, un aer tandru și călduros. Am fost atins pe frunte, doamna mi-a zâmbit și s-a lăsat ușor pentru a mă putea privi în ochi.

- Nu te teme, totul o să fie bine! mi-a spus, afișând un zâmbet cald și am crezut-o pentru că avea o voce puternică și sinceră. Am mirosit atunci că era mamă, avea căldura unei mame, iar eu duceam lipsă de așa ceva.

M-a luat în brațe și atunci am adulmecat totul: responsabilă, fermă, iubitoare, ocrotitoare, o energie pe care o să o recunosc mereu la doamna mea. Am fost așezat la picioarele ei, într-o mașină gri, pentru a nu face deranj. Îi priveam chipul și nu realizam că acela va fi momentul când nu mă voi mai întoarce la adăpost. Un sentiment de bucurie mă invada și deveneam din ce în ce mai entuziasmat pentru ceea ce va urma.

Doamna părea gânditoare, nu avea emoții ci se temea... de mine? Nu, nu cred că de mine. Mi-am păstrat cumpătul, la picioarele ei și am privit prin geamul mașinii încercând să prind poveștile copacilor, bârfele vrăbiuțelor și plânsul unor

flori. Drumul nu a fost lung, însă în cele zece minute de mers în mașină mi-am dat seama că nu mai suntem în cartierul vechi.

Fusesem cuprins de glasuri și nu am observat că ne-am oprit. Doamna a coborât și m-a invitat într-o curte plină cu flori, un copac uriaș și un gard plin cu frunze atârinate de el. Plutea un aer trist în curtea aceasta... ceva lipsea și nu îmi puteam da seama ce anume.

Doamna a strigat, în timp ce ne apropiam de o casă albă cu geamuri foarte înalte. În pragul ușii a apărut un domn vesel care m-a asaltat cu mângâieri și cuvinte dulci.

- Pufosule, bine ai venit! Chiar aveam nevoie de un suflețel tânăr pe aici.

Mi-a făcut cu ochiul după care a sărutat-o tandru pe doamnă. Când mi-am întors privirea spre ușă, am întâlnit silueta unei domnișoare brunete cu ochii verzi. Am privit-o temător. Mi-aș fi dorit să se apropie de mine și să mă întâmpine și ea cu o mângâiere, cu siguranță m-aș fi relaxat. Dar ea se comportă total opus dorinței mele. Mă privește îngrozită.

- Spune mami, îți place? L-am luat de la un centru din apropiere, e foarte ascultător.

Puștoaica nu se mișcă, mijeste ochii și strigă cu putere:

-Nu îl vreau, e urât!

Mi-am dat seama din fuga ei plină de lacrimi că suferea.

Am oftat trist și m-am încolăcit la picioarele doamnei. Cuplul s-a aplecat spre mine și m-a copleșit cu mângâieri.

- Nu te teme dragul nostru, are nevoie de puțin timp din partea ta. Uite, noi deja te iubim!

M-au cuprins în brațe și parcă îmi reveneam. Mă relaxam și mă simțeam protejat. Acela a fost momentul când mi-am dat seama că ei mă vor proteja mereu. Mama și tatăl meu care mi-au oferit o viață nouă. Ei care au simțit că am nevoie de curaj și m-au iubit.

Noaptea

Când eram doar un pui, tatăl meu, lup cu Pedigree, îmi spunea că misiunea noastră e să ne protejăm. Să avem grijă să nu ne prindem codița când mergem prin locuri înguste, să anunțăm ori de câte ori cineva străin se apropie de locul marcat și să nu ne temem când lucrurile se complică pentru că timpul le rezolvă pe toate. Nu prea știam eu cine e timpul ăsta și de ce trebuie să aștept după el, mă gândeam că lucrurile se pot așeza dacă le împing cu boticul meu umed sau dacă latru destul de tare la ele.

Privind la fuga puștoaicei înlăcrimate mi-am adus aminte de tata și de tot ce m-a învățat. Cred că așa mi-am dat seama că și puștoaica are nevoie de puțin timp, și am ales să mă tolănesc sub un scaun unde domnul se așezase.

După câteva ore, noul meu stăpân mi-a prins o zgardă roșie în jurul gâtului și mi-a arătat locul unde urma să dorm. O cușcă maaare, neagră ce mi se părea un pic înfricoșătoare deoarece purta mirosul unui alt coleg. Un coleg pe care nu îl văzusem până acum și care presupuneam că e în casă cu puștoaica, la fel de timid ca și mine.

- Tabu?

Mi-am ridicat privirea curios să aflu de ce sunt chemat.

Doamna mă aștepta cu o pungă de boboțe aromate în mână. Am zis că e timpul să capăt un pic de energie și m-am apropiat smerit de ea. Sunetul acelor boboțe care se rostogoleau în castron era ademenitor, însă nu voiam să par flămând astfel că m-am pironit în pernute și am privit-o. Când am început să adulmec mai bine aroma de pui și legume din spatele meu, un copil a sărit și mi-a prins codița.

Luat prin surprindere am fugit între picioarele doamnei.

- Matei, nu te rezezi așa spre el pentru că nu te cunoaște! Te rog să te apropii cu pași mici, bine?

Puiul de om mă privea cu un entuziasm ce nu îmi mirosea a bine. Am decis atunci că nu mă voi apropia foarte mult de el și că cel mai bine mi-ar fi dacă aş sta în preajma noilor mei părinți. Însă, înainte de a face asta trebuia să îmi îndeplinesc misiunea, să marchez totul pentru a ști când se apropie un potențial pericol. Era de datoria mea de cățel.

Mă bucuram nespus de noua mea curte deoarece aveam o grămadă de povești de descoperit. Vișinul cel bătrân îmi spusese că are peste 50 de primăveri de când se afla acolo, vrăbiuțele mă felicitau pentru că am venit în cartierul lor, doar vița de vie mă cam obosea cu întrebările ei deoarece voia să știe de unde vin și ce boacâne am făcut. Le-am povestit tuturor că numele meu este Tabu și că am 4 ani, că mai am o surioară

și oamenii spun că sunt metis deși tatăl meu este lup autentic.

- Tu nu ai cum să fii lup! îmi șopti vișinul bătrân. Lădie este lupoaică și e mult mai înaltă decât tine. Tu ai lăbuțele mici și nici urechile nu-ți sunt de lup.

- Așa le avea mama și sunt foarte mândru de ele! rostesc nervos și îl marchez. Cine se crede oare să se lege de urechile mele? Oare el știa că eu pot auzi de 4 ori mai bine decât oamenii?!

Supărat mă îndrept spre casă, când observ trunchiul unui liliac mov. Îl marchez curajos și fug spre intrarea casei auzind, fără să vreau, conversația dintre noua mea mamă și puștoaică:

- Ți-am zis să nu faci asta! Crezi că eu îmi mai doream un câine?

- Cred că este timpul să ajutăm și alte suflete, bucură-te pentru că Tabu vine de la un centru unde a fost bine crescut și îngrijit. Nu toți au această șansă!

- Fix în momentul acesta crezi că era nevoie de el? Nu puteai să mai aștepți, poate îmi doream un papagal!

- Dacă l-ai fi văzut cum mergea pe stradă ținându-se după salvatoarea lui și tu ți l-ai fi dorit. Nu spune că este urât, e frumos ca un ursuleț!

Apreciam asemănarea pe care noua mea mamă mi-o

făcuse, prindeam curaj cu fiecare cuvânt rostit de ea. Puștoaica părea cam răutăcioasă însă tot nu înțelegeam ce are cu mine. Mă gândeam că sigur mă voi strecura lângă ea când soarele se va retrage.

- Poate gras ca un urs!

Am pufăit nervos și am continuat de marcat locurile noi. Puiul de om mă urmărea din pragul ușii sale. Noul meu tată îmi spusese că ei sunt vecinii noștri care stau în chirie și că nu trebuie să îi latru. Oare în chirie stăteam și eu aici?

Dubios pentru mine era gardul acoperit de frunze. Reușeam, dacă îmi strecuram bine boticul, să văd strada și tot ceea ce se mișca. Mi-am scos năsucul dintre frunze și i-am privit pe cei trei cum se îndreaptă spre poartă.

- Ne întoarcem repede Tabu, ai apă lângă cușcă! mi se adresează noua mamă în timp ce închide poarta în urma ei.

M-am panicat. Unde plecau fără mine? Cine avea să le păzească spatele? M-am repezit spre poartă și am început să urlu și să plâng, însă nu suficient pentru că mașina în care se urcaseră se îndepărta. Nu credeam că mă vor lăsa singur încă din prima zi. Greșisem oare cu ceva?

Speriat de toate aceste gânduri am mirosit gardul centimetru cu centimetru sperând să găsesc un spațiu mai mare pe unde să ies și să îi pot urmări.

- Se vor întoarce pletosule!

- Mai lasă-mă viță-de-vie, e datoria mea să îi protejez, iar dacă nu sunt alături de ei cum pot face asta?

- Îi vei proteja pufosule, însă cred că ar trebui să înțelegi că ei nu stau mereu aici. Ies, se plimbă, lucrează... altfel cum crezi că pot avea grijă de tine?

- Doamnule Vișin, consider că nu este cazul să îmi spuneți cu ce se ocupă. Pot avea și singur grijă de mine!

Chiar dacă eram nervos am găsit o soluție prin care să urmăresc mai ușor ce se întâmplă pe stradă, deoarece nu aveam nici o variantă de a ieși din curte. Mi-am luat avânt și m-am urcat pe măsuta de vară din mijlocul curții, reușind să văd fiecare mașină și pieton care treceau pe mica noastră străduță.

- Hei, mustăciosule!

Mi-am mișcat năsucul să adulmec acea chemare. Un miros al amintirilor, oferit din partea Liliacului. Întotdeauna surioara mea îmi spunea că Liliacul trebuie privit ca o floare cu memorie foarte bună, și motiva că de aceea se sfătuia, seară de seară, cu cel de lângă centrul nostru.

- Să nu te superi pe fetiță, îi este dor de vechiul ei prieten, îmi șopti movul Liliac.

- Și cu ce sunt eu de vină? răspund arțagos.

- Îi amintești de el, sunt sigur că l-ai mirosit și tu pe

aici. A plecat de curând, iar ea încă nu s-a obișnuit cu absența.

- Să se obișnuiască, începând cu această zi niciun alt cățel nu va pune lăbuța în curtea mea, clar?!

- Nu fii orgolios mustăciosule, așa nu o să o apropii de tine.

- Poate nici nu îmi doresc, mie îmi sunt îndeajuns mama și tata.

- O să fi nevoit să îi împarți cu ea. Mai mult decât atât sunt sigur că o să găsești o modalitate prin care să o faci să te îndrăgească.

Nu i-am răspuns. Planul meu era să găsesc o soluție prin care să ajung mai aproape de cei trei. Deja trecuseră câteva ore bune de când nu îi văzusem și îmi făceam griji. Am stat cocoțat pe masă până ce stăpânii mei s-au întors.

Ce e drept lăbuțele îmi amortiseră însă începusem să cunosc o parte din vecini. Părinții mei au intrat privindu-mă fascinați de poziția triumfătoare pe care o aveam, puștoaica însă fugi în casă fără să îmi acorde atenție.

- Puiule, nu ai obosit acolo?

Domnul mă prinde de mijloc și mă așază cu pernuțele pe ciment. M-am întors cu burtica în sus și am așteptat să fiu răsfațat. Degetele lui ferme se plimbau prin blăniță, iar fiori de energie îmi pătrundeau prin piele. Așa am descoperit că

fuseseră la cumpărături și că mă alesesem cu o minge nouă. Îl simțeam încântat că mă are și că își dorește o plimbare cu mine.

După ce se lăsă seara, i-am văzut cum se retrag în casă și îmi închid ușa în botic, pesemne că eu nu aveam voie să intru. M-am întristat tare, îmi doream să dorm alături de ei, să le aud respirațiile și să le aflu visele. Noi, cățelușii, simțim când oamenii sunt speriați sau fericiți, este suficient să ne lipim blănița de pielea lor pentru a afla în ce stare se află. Există o vorbă pentru acest tip de legătură, cred că oamenii spun că își iau pulsul, eu aș spune că mirosim stările și le tratăm.

Luna îmi era martoră că nu meritam să dorm singur în prima noapte și mă încuraja să plâng. Mi-am lipit codița de ușa închisă și am început să îmi plâng amarul.

- Șhhh... Tabu, mergi în cușcă și dormi!

M-am oprit pe moment și când am simțit că mama s-a retras la somn, am început să plâng din nou. Îmi era tare greu să fiu fără ei, îmi doream să le fiu aproape. Să mă simt protejat și iubit, oare surioara mea ce făcea?

Off....

- Tabu, tu nu auzi?!

De ce nu mă primeau și pe mine în casă? Promiteam să nu fac trăznăi, nu ocupam mult spațiu și îmi era suficient să

știi că ușa e deschisă. Ceream oare prea mult?

Pierdut în tristețe nu am observat că ușa s-a deschis. Două brațe m-au prins de spate și m-au așezat, pe o pernă, sub masa din ceea ce mai târziu am descoperit că era bucătăria casei.

- Stai cuminte, nu urla și dormi aici până ne gândim mâine ce facem cu tine.

Era noul meu tătic ce îmi pregătise un loc în casa lor. Mă simțeam înțeles și fericit că nu aveam să dorm în cușca aceea înfricoșătoare, că nu trebuia să suport întrebările fără final ale viței-de-vie. Poate aș fi îndurat toate acestea, însă nu am vrut, știam că merit mult mai mult.

Și ce bine mirosea pernuța pregătită de tati...